

rapèutica. Es quasi la única que trobarem a l'arrenal dels "curanderos", però és tan suggestiva i plena d'atractius pels pacients delirosos de veure's reflexats en un pervindre de color de rosa, que tancant els ulls a la realitat i fent el sort a les veus de la llògica, s'hi abracen plens de fe i d'agraïment anticipat. El secret de l'èxit d'algunes terapèutiques, èxit de propaganda més que científic, és l'optimisme de llar exhibició verbal o literària en l'anunci, revista o comunicació verbal acadèmica o popular.

Les apències optimistes molt humanes per cert, faran del malalt sempre una mina inesgotable pels descobridors de remeis, pels metges que gosen mirar a la Parca per damunt de l'espatlla i pels curanderos ingeniosos que saben simular una fe infinita en els seus procediments curatius.

Entre els metges joves reclutariem el major nombre d'optimistes. La joventut professional dona matissos irisats a les activitats pronòstiques i terapèutiques. Concordància perfecta amb la joiosa psicologia del jovent que comença i manifesta discordança amb la realitat.

Aquest paralelisme d'un tonus afectiu més o menys positiu amb l'edat del professional, és una regla general que té nombroses excepcions. Hi hauran sempre metges vells, de vint-i-cinc anys i metges joves de cinquanta.

Pels optimistes, la paraula incurabilitat deu ésser suprimida del Diccionari mèdic i els fallos pronòstics greus i inapelables no existeixen. Ells superen la Medicina, es superen a sí mateixos, i si no consegueixen més curacions que altres professionals és per raons cronològiques (no haver-hi arribat a temps) topogràfiques (el lloc inadequat per l'eficàcia de llur terapèutica), etc., etc....

Fins ara hem vist la cara; veïam també la creu. És la silueta professional oposada. És el metge que puja els esglaons de la vida científica amb el desengany a l'esquena. És l'home assenyat, de clara visió objectiva, enemic de fingiments i traductor fiel dels seus estats d'ànim, incapaç de faltar a la sinceritat en llurs opinions; és el metge que vulgarment nomenarem amb el qualificatiu d'honrat professional. Té, no obstant, el greu defecte de tenir permeable l'esperit per a tots els pessimismes. La seva visió pronòstica pateix el daltonisme del color de rosa i sempre mira les coses al través d'un vidre lleugerament negrejat.

Figura poc airosa durant la visita, confessa a cada pas l'importància de la Medicina i la incurabilitat de moltes malalties.

Escèptic en terapèutica confia quasi exclusivament en la *natura medicatrix*, rebutxa indignat l'allau de remeis moderns, que revistes, anuncis i viatjants li ofereixen al invadir el despatx; per a els quals adopta en els moments culminants de l'indignació, la figura gegantina del Redemp-

tor fuetejant als mercaders i expulsant-los del temple.

Enemic d'aventures terapèutiques sol confiar al temps i a les defenses naturals la curació dels seus malalts, procurant no contrariar-les, ni estimular-les i respectant l'integritat del cicle evolutiu dels estats patològics temporals. Quan són permanents i es troba davant d'una incurabilitat manifesta, renuncia l'ús d'assatjos i novetats que un apriorisme escèptic li fa considerar com estèrils sempre i fins com perillosos i perjudicials.

Entusiasta de l'higiene i la dietètica fa en aquest particular vertaderes filigranes i arriba a obtenir èxits remarcables que li conquereixen una clientela devota i nombrosa.

El metge pessimista el trobarem en el metge de família que sol ésser pobre de terapèutica i ric de consells. L'activitat manual és molt reduïda essent en canvi exuberant de verbalisme i de doctrina higiènica. Afiliat a l'abstencionisme, no aconsella les intervencions més que en casos evidents i quan raons molt poderoses asseguruen l'èxit de l'intervenció. Tampoc es mostra molt inclinat a les consultes ni als anàlisis; el seu prejudici hostil a tota novetat no controlada pel temps i l'experiència, rebutja qualsevol canvi diagnòstic o terapèutic.

Són els més savis i els més ignorants els professionals de l'escèptisme terapèutic. L'excés i la manca de doctrina poden conduir a l'ús dels mateixos procediments.

Una sensibilitat exagerada, una major permeabilitat a l'assimilació dels dolors agens, converteixen al metge en un telepàtic que tortura la seva consciència amb auto-acusacions infundades quasi sempre que el faran abstenir d'exercir una activitat que podria carregar-li un dubte o son arrepeniment.

Tots coneixem els companys que davant de fracassos atribuïts a llurs activitats presuposadament equivocades, han deixat la carrera o s'han passat al camp de l'homeopatia on la terapèutica paradisiaca no pugui ésser mai inculpada d'error i de dosi.

Els temperaments propensos al pessimisme sense deixar la carrera ni ferse homeòpata, solen en gran majoria continuar llurs tasques professionals seguint serenament els processos de la naturalesa i no intervenint més que en aquells casos en què els quadros clàssics indiquen nostres tractats de Medicina formalment i amb seguretat d'èxit una urgència i una activitat sobtada...

Aquestes dues siluetes professionals, són representatives dels dos temperaments humans que trobarem més o menys netament dibuixats entre els que exerceixen la Medicina.

Dintre de la nostra classe, com també en altres professions hi ha la personificació de la tristesa i de l'alegria permanent que influeixen sobre l'activitat, determinant la voluntat exagerada o l'in-